

III. HLEDÁNÍ PRAVDY - 3. Jaké jsou dary Ducha Svatého?

V Novozákonních Písmech Bible čteme o darech Ducha Svatého. O jaké dary Ducha Svatého se jedná? Komu byly dány a za jakým účelem? V tom je mezi věřícími lidmi hodně zmatků. Podívejme se na to, jaké dary Ducha Svatého rozlišuje a co o nich říká Bohem inspirované Písmo:

1) Křest Duchem Svatým:

Křest Duchem Svatým je dar Ducha Svatého, který byl dán v osobě apoštolů Židům za účelem naplnění SZ proroctví o příchodu spásy, doručení evangelia spásy v Ježíši Kristu Židům a potvrzení jeho pravdivosti. Stejný dar byl dán v osobě Kornélia a těch, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, i pohanům, a to za obdobným účelem, jako v případě Židů s tou obměnou, že zde šlo o doručení evangelia spásy v Ježíši Kristu pohanům. Nejlépe je to vidět právě v případě, kdy bylo evangelium poprvé hlášáno pohanům: Když apoštol Petr ještě mluvil ke Kornéliovi a těm, kdo byli v jeho domě, Duch Svatý sestoupil na všechny, kdo poslouchali Slovo (Skutky 10:44). Přítomní křesťané židovského původu užasli, že dar Ducha Svatého je vylit i na pohany. Slyšeli je totiž, jak mluví jazyky a velebí Boha (Skutky 10:45-46). Tehdy apoštol Petr položil řečnickou otázku: “Může snad někdo odepřít vodu těmto, kteří přijali Ducha Svatého jako my, aby nebyli pokřtěni? A přikázal, ať jsou pokřtěni v Pánově jménu.” (Skutky 10:47-48 NBK) Když se pak apoštol Petr hájil před křesťany židovského původu v Jeruzalémě, kteří jej (v duchu judaismu, pod jehož silným vlivem byli) vinili z toho, že se stýkal s pohany (Skutky 11:1-3), řekl jim toto: “...sestoupil na ně Duch Svatý právě tak, jako na nás na počátku. Tehdy jsem si vzpomněl na Pánovo slovo, jak říkal: 'Jan zajisté křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem Svatým.' Jestliže jim tedy Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, kdo jsem byl já, abych mohl zabránit Bohu?” (Skutky 11:15-18 NBK) Povšimněte si, že apoštol Petr mluví o tom, že na pohany sestoupil Duch Svatý “právě tak, jako na nás na počátku” (Skutky 11:15). Počátkem byl den Letnic (několik let zpátky), kdy Duch Svatý sestoupil nikoliv na všechny Židy, ale jen na apoštoly, kteří samozřejmě byli z Židů, a oni poprvé veřejně hlásali evangelium Židům. Přesto však apoštol Petr říká svým křesťanským bratřím židovského původu o pohanech: “přijali Ducha Svatého jako my”, “sestoupil na ně Duch Svatý právě tak, jako na nás na počátku”, “jim tedy Bůh dal stejný dar jako nám”. Z toho lze dovodit, že tento dar Ducha Svatého byl dán v osobě apoštolů Židům. Dále si povšimněte, že apoštol Petr musel vzpomínat na to, co apoštolům řekl o křtu Duchem Svatým Ježíš, když byl ještě na zemi (Skutky 1:5). Křest Duchem Svatým tedy nebyl běžnou záležitostí, která se odehrávala pokaždé, když někdo uvěřil v Ježíše, to by totiž apoštol Petr nemluvil o tom, co se stalo na počátku a nemusel by vzpomínat, co o křtu Duchem Svatým řekl Ježíš. Důkazem vylití tohoto daru Ducha Svatého byl projev zázračné moci Ducha Svatého - mluvení v jazycích. Apoštolové takto mluvili v jiných jazycích o Bohu k Židům pocházejícím z různých zemí (Skutky 2:4-12) shromážděným v Jeruzalémě o Letnicích. Účelem mluvení v jiných jazycích bylo přesvědčit Židy, kteří se narodili v zemích, kde se těmito jazyky mluvilo, že se naplnilo starozákonní proroctví proroka Joela o tom, že v posledních dnech Bůh vylije ze svého Ducha na veškeré tělo a že tedy nastala chvíle, kdy každý, kdo vyzývá jméno Pána bude spasen (Skutky 2:16-21), přičemž tím Pánem je Ježíš Kristus, který vstal z mrtvých (Skutky 2:32-33, 36). Kornélius a ti, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, podobně mluvili jinými jazyky a velebili Boha v přítomnosti apoštola Petra a křesťanů židovského původu. Křesťané židovského původu užasli, že dar Ducha Svatého, který dříve dal Bůh Židům, je nyní “vylit i na pohany” (Skutky 10:45) Ze Skutků 10 je jasné, že dar Ducha Svatého nebyl vylit na všechny pohany, ale pouze na Kornélia a ty, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo. Přesto křesťané židovského původu užasli, že “dar Ducha Svatého je vylit i na pohany”. Tedy stejný dar, který dal Bůh v osobě apoštolů Židům, dal v osobě Kornélia a těch, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, i pohanům. Tímto způsobem Bůh vylil ze svého Ducha na veškeré tělo, Židy i pohany, aniž by byl Boží

Duch vyliť na každého jednotlivého člověka. Důvodem úžasu křesťanů židovského původu pak bylo to, že Bůh jednal s pohany stejným způsobem, jako s Židy, aniž by se pohané museli stát Židy, což bylo pro Židy něco naprosto nevídaného. Židé se totiž považovali za Boží vyvolený národ na podkladě staré smlouvy, kterou Bůh uzavřel s Izraelským národem prostřednictvím Mojžíše před cca 1400 lety. I evangelium bylo počínaje dnem Letnic hlášáno pouze Židům a lidem obráceným na židovskou víru. Na pohany bylo Židy (v duchu judaismu) nahlíženo jako na nečisté. Skutečnost, že Bůh dal pohanům stejný dar Ducha Svatého jako na počátku Židům, byla důkazem, že evangelium spásy je určeno pro každého, Žida i pohana, aniž by se pohan musel nejprve stát Židem (Skutky 11:18). Jelikož dal Bůh pohanům stejný dar jako Židům, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, nemohl žádný člověk zabránit Bohu, aby skrze Krista přijal pohany za své děti. Ze stejného důvodu nemohl žádný člověk odepřít pohanům, aby byli pokřtěni na odpuštění svých hříchů (Skutky 2:38) a očištění od svých hříchů vstoupili ve vztah se svatým Bohem.

Křest Duchem Svatým lze chápat jako působení zázračné moci Ducha Svatého přímo na ducha apoštolů, Kornélia a ty, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, k naplnění shora uvedeného účelu. Míra působení zázračné moci Ducha Svatého na příjemce tohoto daru se lišila. Na rozdíl od Ježíše Krista, který měl plnou míru Ducha Svatého, apoštolové a Kornélius a ti, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia byli “pouze” pokřtěni Duchem Svatým. Jejich duch byl ponořen do Ducha Svatého. Zázračná moc Ducha Svatého přímo působila na, resp. spolupůsobila s duchem těchto lidí. Avšak v případě Kornélia a těch, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, bylo toto působení omezeno na velebení Boha cizími jazyky. V případě apoštolů nebylo toto působení omezeno na velebení Boha cizími jazyky, ale bylo daleko rozsáhlejší. Po křtu Duchem Svatým to byli výlučně apoštolové, kdo byli za svého života Duchem Svatým uvedeni do veškeré pravdy, měli moc opakovaně konat zázraky a prostřednictvím vložení jejich rukou na některé křesťany, tito další křesťané přijali od Ducha Svatého duchovní dary (Skutky 2:33, 3:6-8, 8:14-20, 19:6). Důvodem bylo to, že pouze apoštolům bylo Ježíšem přislíbeno, že taková pomoc Ducha Svatého jim bude poslána od Otce v Ježíšově jménu (Lukáš 24:49, Jan 14:26), aby byli Ježíšovými svědky na zemi (Jan 15:26-27, Skutky 1:4-5, 8). Křest Duchem Svatým byl stejným pro apoštoly i Kornélia a ty, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia pouze v tom, že zázračná moc Ducha Svatého přímo působila na, resp. spolupůsobila s duchem všech těchto lidí bez lidského prostředníka.

Jelikož účel křtu Duchem Svatým byl naplněn již o Letnicích v 1. století po Kristu prostřednictvím apoštolů, Kornélia a těch, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, nebyl od té doby do dnes nikdo další, kdo by byl pokřtěn Duchem Svatým.

2) Spása:

Spása je dar Ducha Svatého, který Bůh nabízí každému člověku (ať je Žid, či pohan), jež je ochoten splnit Boží podmínky pro přijetí tohoto daru. Totiž trestem za každý hřích je smrt. Tento trest za hřích lidí vzal na sebe Boží Syn Ježíš Kristus tím, že zemřel na kříži. Člověku, který přijal dar spásy, byly jeho hřích Bohem odpuštěny, protože Bůh se spokojil s tím, že hřích takového člověka byly potrestány na Ježíši. Takový člověk je v Božích očích svatý (hřích jej neoddělují od svatého Boha) a stal se součástí Božího království již zde na zemi tím, že přijímá vládu Boha ve svém srdci a v životě a pokud bude do konce svého pozemského života jednat v souladu s Boží vůlí, která je zapsaná v Novozákonních Písmech Bible, tak po posledním soudu se stane součástí Božího nebeského království, kde bude žít s Bohem navěky. Základní podmínky pro přijetí daru spásy stanovil Ježíš: **"Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království."** (Jan 3:5 NBK) Člověk se musí opět narodit, aby mohl vstoupit do Božího království: i) z vody, a to tím, že se do ní nechá ponořit při křtu na odpuštění svých hříchů a ii) z Božího Slova – evangelia spásy Ježíše

Krista doručeného lidem Duchem Svatým prostřednictvím apoštolů – tím, že v něj uvěří a uposlechnou jej předtím, než se nechá se pokřtít (Marek 16:15-16). Podmínky pro přijetí daru spásy podrobněji upřesnil Duch Svatý prostřednictvím apoštolů. Tyto podmínky byly splněny hned v první den veřejného hlásání evangelia apoštoly, a to cca 3000 Židy. O několik let později je splnili i první pohané (Skutky 2:21, 36-42, 46-47, 10:34-35, 47-48). **Účelem daru spásy je záchrana člověka před trestem za jeho hříchy.** Každý hříšník, jež nekonal Boží vůli (ať již tím, že nepřijal dar spásy Bohem stanoveným způsobem, nebo tím, že do konce svého pozemského života nejednal v souladu s Božím Slovem), bude potrestán za vlastní hříchy v místě věčného utrpení v oddělení od Boha (Matouš 25:31-46). Dar spásy je tím nejdůležitějším darem, který dal Bůh ze své milosti a na podkladě oběti Ježíše Krista lidem. Na jeho realizaci měli podíl Otec, Syn i Duch Svatý a na základě jejich společné autority je tento dar lidem předáván (Matouš 28:19). Písmo označuje spásu za Boží dar (Efezským 2:8). Domnívám se však, že Písmo označuje spásu přímo i za dar Ducha Svatého: **“Petr jim řekl: 'Učiňte pokání a každý z vás ať je pokřtěn na základě jména Ježíše Krista k odpuštění vašich hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého.'”** (Skutky 2:38 NS) Mezi věřícími není shoda, co se rozumí darem Ducha Svatého v tomto verši. Začal bych tím, co darem Ducha Svatého v tomto verši určitě není. Není jím křest Duchem Svatým a nejsou jimi duchovní dary, protože obojí se projevovalo na konkrétním člověku nějakou nadpřirozenou mocí Ducha Svatého. Je zcela jasné, že ne každý, kdo se stal křesťanem automaticky disponoval takovým projevem moci Ducha Svatého (1. Korintským 12:28-30). Dále tímto darem Ducha Svatého není samotná osoba Ducha Svatého, jeho Božská podstata, která by byla nějak darována, tedy dána člověku tím, že by se vtělila do člověka, protože o ničem takovém se nikde v Písmu nedočtete.

Argumenty, že darem Ducha Svatého ve Skutcích 2:38 je spása: Klíčovým poselstvím Skutků 2 je, že se naplnilo starozákonní proroctví proroka Joela o příchodu spásy. Poznávacím znamením příchodu spásy bylo vylití Božího Ducha. Jakmile toto nastalo, pak každý, kdo volá jméno Pána bude spasen (Skutky 2:16-21). Vše, co Židé naslouchající apoštolu Petrovi nyní potřebovali vědět, bylo: i) kdo je tím Pánem a ii) jak mají volat jeho jméno, aby byli zachráněni. Apoštol Petr za Pána označil Ježíše a jako důkazy uvedl zázraky, které Ježíš mezi Židy vykonal, proroctví krále Davida o smrti a vzkříšení Ježíše z mrtvých a svědectví apoštolů o Ježíšově vzkříšení z mrtvých (Skutky 2:22-32). (Skutečnost, že Ježíšův hrob hlídáný vojáky byl prázdný, byla Židům všeobecně známá a ve spojení s neschopností židovských náboženských vůdců předložit mrtvé Ježíšovo tělo k vyvrácení svědectví apoštolů, že Ježíš vstal z mrtvých, byla dalším důkazem, který svědčil ve prospěch zmrtvýchvstání Ježíše Krista.) Apoštol Petr dále uvedl, že když se Ježíš vrátil k Otci do nebe, přijal od Otce zaslíbení Ducha Svatého, tzn. předmět nebo obsah tohoto zaslíbení a vylil to, co Židé o Letnicích viděli a slyšeli (Skutky 2:33). Obsahem zaslíbení bylo, že Bůh vylije ze svého Ducha na veškeré tělo, což se bude projevovat zázračným způsobem (viz. křest Duchem Svatým) a každý, kdo volá jméno Pána, bude zachráněn. Naplnění tohoto zaslíbení se stalo o Letnicích pro Židy viditelným a slyšitelným – apoštolové hlásali cizími jazyky (jazyky srozumitelnými Židům, kteří se narodili v cizích zemích – Skutky 2:4-12) veliké věci Boží, hlásali evangelium o spáse v Pánu Ježíši Kristu (Skutky 2:36) pro každého, kdo bude volat jeho jméno. Židé nyní věděli, kdo je Pánem a uvěřili v něj. Dále vyznali Ježíše jako svého Pána, což vyplývá z nutnosti volat jméno Pána (a tedy identifikovat Pána, jehož jméno má člověk volat) ke spáse. Apoštol Pavel výslovně napsal, že jednou z věcí, kterou musí člověk udělat ke spáse, je vyznat Pána Ježíše (Římanům 10:9-10). Nyní potřebovali Židé vědět poslední věc, a to, jak mají volat jméno Pána Ježíše, ve kterého uvěřili (a kterého vyznali), to znamená jakou další Boží vůli mají splnit, aby mohli být spaseni: **“A když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: 'Co máme dělat, bratři?’”** (Skutky 2:37 NBK). Na to jim apoštol Petr řekl: **“Učiňte pokání a každý z vás ať je pokřtěn na základě jména Ježíše Krista k odpuštění vašich hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého.”** (Skutky 2:38 NS) Dále apoštol Petr pokračoval: **“Neboť toto zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem, kteří jsou daleko a které si**

povolá Pán, náš Bůh.” (Skutky 2:39 NS) Apoštol Petr jim tedy konkrétně řekl, co dalšího musí udělat a ujistil je, že přijmou dar Ducha Svatého, o kterém bezprostředně mluví jako o zaslíbení, které platí pro Židy a jejich děti i pro všechny, kteří jsou daleko (t.j. pohany) a které si povolá (evangeliem) Pán Ježíš Kristus, náš Bůh. Co je tím zaslíbením, které platilo pro Židy a pohany, tedy úplně pro každého, kdo slyší evangelium? Je jim slib, že každý kdo uvěří v Ježíše bude pokřtěn Duchem Svatým? Ne, o tom není v Písmu ani slovo! Nebo snad slib, že každý, kdo uvěří v Ježíše obdrží duchovní dary? Ne, ani o tom není v Písmu ani slovo! Tím slibem je, že každý, kdo vzývá Pánovo jméno, bude zachráněn (spasen) (Skutky 2:21). V souladu s tím je i následující verš: **“A ještě mnoha jinými slovy to dosvědčil a vyzýval je: ‘Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!’”** (Skutky 2:40 NS) Co udělali Židé, kteří uvěřili, že Ježíš Kristus je Pán? **“Ti, kteří radostně přijali jeho slovo, byli pokřtěni a bylo přidáno toho dne asi tři tisíce duší.** Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a modlitbách. Každé duše se zmocňoval strach; mnoho divů a znamení se dalo skrze apoštoly...” (Skutky 2:41-43 NS) Písmo nás informuje, že Židé, kteří uvěřili, že Ježíš Kristus je Pán, udělali přesně to, co jim řekl apoštol Petr, aby mohli být zachráněni. Skutky 2 pak končí takto: **“Chválili Boha a byli oblíbeni u všeho lidu. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, kteří byli zachraňováni.”** (Skutky 2:47 NS) Písmo nás informuje o záchraně (spáse) i dalších Židů. Vyjma zaslíbení spásy, není ve Skutcích 2 o žádném jiném zaslíbení platném pro každého jednotlivého člověka (t.j. Žida i pohana, jehož si povolá evangeliem Pán Ježíš Kristus, náš Bůh – viz. Skutky 2:39), žádná zmínka.

3) **Duchovní dary:**

Další dar Ducha Svatého, který však nebyl dán každému, ale pouze některým jednotlivcům, spočíval v **jejich přijetí zázračné moci od Ducha Svatého, a to např. moci uzdravovat, prorokovat, učit, mluvit jazyky, atd.** V Novozákonních Písmech Bible se tento dar opakovaně označuje jako přijetí Ducha Svatého. **“Když pak apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že Samaří přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti přišli a modlili se za ně, aby přijali Ducha Svatého.** (Na nikoho z nich totiž ještě nesestoupil, ale byli pouze pokřtěni ve jméno Pána Ježíše.) Tehdy na ně vkládali ruce a oni **přijímali Ducha Svatého.** A když Šimon spatřil, že se Duch Svatý dává skrze vkládání rukou apoštolů, přinesl jim peníze se slovy: ‘Dejte i mě tu moc, aby každý, na koho vložím ruce, přijal Ducha Svatého!’” (Skutky 8:14-19 NBK) **“Stalo se, když Apollos byl v Korintě, že Pavel prošel hornatým vnitrozemím a přišel do Efezu; tam našel nějaké učedníky. Řekl jim: ‘Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?’** Oni mu odpověděli: ‘Ne, vždyť jsme ani neslyšeli, že je Duch Svatý.’ Řekl: ‘Jak jste tedy byli pokřtěni?’ Oni řekli: ‘Janovým křtem.’ Pavel řekl: ‘Jan křtil křtem pokání a říkal lidu, aby uvěřili v toho, který přijde po něm, to jest v Ježíše.’ Když to uslyšeli, **dali se pokřtít ve jméno Pána Ježíše. A když na ně Pavel vložil ruce, přišel na ně Duch Svatý a oni mluvili jazyky a prorokovali.**” (Skutky 19:1-6 NS) Při povrchním čtení těchto veršů si lze utvořit představu, že člověk v I. století přijal Ducha Svatého, když uvěřil v Ježíše, resp. poté, co se za něj někdo pomodlil a vložil na něj své ruce a tímto způsobem pak takový člověk přijal zázračnou moc od Ducha Svatého (dále též jen “duchovní dary”), např. moc mluvit v jazycích a že totéž se děje i v dnešní době. Tato představa je **naprosto falešná.** Co měl tedy na mysli apoštol Pavel, když se ptal Janových učedníků v Efezu: **“Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?”** (Skutky 19:2 NS) Odpověď na tuto otázku je zřejmá z dále popsaných událostí, kdy Janovi učedníci uvěřili a byli pokřtěni v Ježíšovo jméno, teprve poté na ně apoštol Pavel vložil své ruce a teprve poté ti křesťané přijali duchovní dary. **“Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?”** tedy byla řečnická zkratka, kterou se apoštol Pavel mohl ihned dozvědět jestli jemu blíže neznámí učedníci v tomto od tehdejšího centra křesťanství vzdáleném místě byli křesťané, či nikoliv. Pokud by totiž byli křesťany, pak by měli duchovní dary, neboť za situace, kdy Novozákonní Písma nebyla zapsána, bylo praxí apoštolů, že na křesťany (tedy lidi, kteří přijali spásu, což je zdaleka nejdůležitější dar Ducha Svatého – Skutky 2:21, 36-40) v místech vzdálených od Jeruzaléma vkládali své ruce za účelem jejich přijetí duchovních darů od Ducha Svatého (Skutky 8:14-

18, 19:1-6, Římanům 1:11), aby tito křesťané po odchodu apoštolů nebyli odkázáni pouze na omezené poznání Boží vůle (to, co slyšeli od apoštolů a co si zapamatovali), ale aby i oni měli možnost prostřednictvím duchovních darů poznávat Boží vůli a růst ve víře.

Přijetím Ducha Svatého ve Skutcích 8:14-19, 19:1-6 se nerozumí totéž, co darem Ducha Svatého ve Skutcích 2:38 (z kontextu Skutků 2 jasně vyplývá, že zde zmíněným darem Ducha Svatého je spása), neboť ve Skutcích 2 m.j. nečteme vůbec nic o přijetí duchovních darů dalšími křesťany v Jeruzalémě prostřednictvím vložení rukou apoštolů. Proč? Protože křesťané v Jeruzalémě měli u sebe apoštoly, kteří byli vedeni Duchem Svatým a měli poznání Boží vůle i moc prokázat pravdivost svých slov zázraky (Skutky 2:42-43). Poté, co bylo kázáno evangelium, čteme poprvé o tom, že by apoštolové na někoho z křesťanů v Jeruzalémě vložili své ruce teprve ve Skutcích 6:6, tj. v době, kdy v Jeruzalémě bylo více, než 5000 křesťanů (na 1 apoštola připadalo více než 400 křesťanů) a jejich počet dále rostl (Skutky 4:4, 6:1). Tehdy nastala v církvi v Jeruzalémě situace, která si vyžádala, aby apoštolové vložili své ruce na některé z křesťanů v Jeruzalémě za účelem jejich přijetí duchovních darů od Ducha Svatého (Skutky 6:8, 8:6-7), kteří pak sloužili církvi v Jeruzalémě jako diakoni, jejichž práce však nebyla omezena pouze na službu u stolů, jak ukazuje případ Štěpána (Skutky 6:5-8) a Filipa (Skutky 8).

Co měli apoštolové, Kornélius a ti, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia společného s křesťany, kteří přijali duchovní dary, bylo to, že zázračná moc Ducha Svatého přímo působila na, resp. spolupůsobila s duchem všech těchto lidí. Proto také čteme v Novozákonních Písmech Bible o všech těchto lidech, že přijali Ducha Svatého (Skutky 10:44-47, 19:1-6). Lišili se však mezi sebou 1) jednak způsobem, jakým přijali Ducha Svatého a 2) jednak v míře, v jaké přijali Ducha Svatého. Zatímco apoštolové, Kornélius a ti, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia přijali Ducha Svatého bez účasti lidského prostředníka, křesťané, kteří přijali duchovní dary, je přijali od Ducha Svatého za účasti lidského prostředníka – apoštolů, kteří na ně vložili své ruce. Zatímco apoštolové dle slibu Ježíše Krista přijali Ducha Svatého, který je uvedl do veškeré pravdy a jejich prostřednictvím konal velké zázraky a prostřednictvím vložení jejich rukou předával duchovní dary dalším křesťanům, Kornélius a ti, kdo byli v jeho domě a poslouchali slovo evangelia, jakož i další křesťané, kteří prostřednictvím vložení rukou apoštolů přijali duchovní dary, přijali Ducha Svatého v menší míře, než apoštolové.

O tom, jaký konkrétní duchovní dar předá individuálnímu křesťanovi rozhodoval Duch Svatý, nikoliv apoštolové (1. Korintským 12:7-11), avšak Duch Svatý tyto duchovní dary předával pouze těm křesťanům, na které vložili své ruce apoštolové (Skutky 8:14-19). Proč zde apoštolové hráli roli prostředníka? Vždyť Duch Svatý, jakožto Bůh, znal nejlépe srdce každého křesťana a věděl nejlépe, komu z nich předat konkrétní duchovní dar tak, aby to nejlépe prospělo věci spásy. Domnívám se, že je to proto, aby byla jasně ustanovena autorita apoštolů mezi křesťany. Bůh dal apoštolům jedinečné postavení mezi křesťany při naplňování Božího plánu spásy (Skutky 12:28). Apoštolové byli Boží poslové. Byli posláni Ježíšem Kristem, aby za pomoci Ducha Svatého hlásali evangelium a potvrzovali jeho pravdivost. Ti křesťané, kteří přijali duchovní dary, jakož i ostatní křesťané, kteří duchovní dary nepřijali, si byli velice dobře vědomi, že duchovní dary dává Duch Svatý pouze prostřednictvím vložení rukou apoštolů (Skutky 8:18, 2. Timoteovi 1:6). Křesťané tak měli možnost objektivně rozlišit pravé apoštoly od falešných, kteří se za apoštoly pouze vydávali (2. Korintským 12:12, Zjevení 2:2), neboť falešní apoštolové neměli pomoc Ducha Svatého, který jejich prostřednictvím uzdravoval chromé od narození (Skutky 3:1-10, 14:8-10), křísil mrtvé (Skutky 9:36-42, 20:9-12) nebo vložení rukou dával duchovní dary dalším křesťanům (Skutky 8:18-19).

Výše uvedené nevylučuje, že to byl Duch Svatý, který pomohl apoštolům vybrat konkrétní křesťany, na které měli vložit své ruce, aby tito mohli přijmout duchovní dary.

Účelem duchovních darů bylo potvrzování pravdivosti evangelia, když bylo hlášáno těmito křesťany Židům a pohanům (Židům 2:3-4) a dalším účelem byl společný prospěch – duchovní růst křesťanů v místních církvích, co do poznání Boží vůle a tedy i víry za situace, kdy Novozákonní Písma Bible nebyla doposud zapsána. Duchovní dary byly dočasné. Jakmile byla zapsána kompletní Novozákonní Písma Bible a potvrzena jejich pravdivost zázraky vykonanými Duchem Svatým prostřednictvím apoštolů a dalších křesťanů, přišlo to dokonalé – tzn. veškerá pro spásu člověka nezbytná Boží vůle zaznamenaná v Novozákonních Písmech Bible pro všechny následující generace lidí. V tomto okamžiku pozbyly duchovní dary svůj účel a po smrti apoštolů již nebyl nikdo, jehož prostřednictvím by Duch Svatý dával duchovní dary dalším lidem. Nejpozději poté, co zemřel poslední křesťan, který prostřednictvím vložení rukou apoštolů přijal duchovní dary, tyto dary zcela ustaly. (1. Korintským 12:1, 4-11, 27-30, 13:8-10).

Pokud někdo v dnešní době o sobě tvrdí, že je takovým apoštolem, jakými byli např. Petr, Jan nebo Pavel a neprokáže se znamením apoštola, jako tito apoštolové, pak neříká pravdu (2. Korintským 12:12, Zjevení 2:2). Pokud někdo v dnešní době o sobě tvrdí, že má duchovní dary, jaké měli křesťané v 1. století po Kristu, na které vložili apoštolové své ruce, pak neříká pravdu.

“Mluvení v jazycích”, které je v dnešní době provozováno v řadě církví nemá nic společného s dary Ducha Svatého, o kterých čteme v Písmu. Jedná se o útok Satana proti křesťanství, tím že jsou do něj zaváděny prvky pohanské modloslužby. V době, kdy psal apoštol Pavel svůj dopis církvi v Korintu, ve kterém vysvětluje správné používání duchovních darů, m.j. mluvení v jazycích k prospěchu církve, se tato církev skládala převážně z křesťanů pohanského původu. Jednalo se o lidi, kteří se ještě donedávna účastnili pohanských modloslužeb v pohanských chrámech (1. Korintským 12:2), jejichž součástí bylo m.j. blábolení v náboženském transu, jehož účelem bylo zprostředkování blízkého duchovního kontaktu s bohy.

Pominu-li skutečnost, že nemáme 2000 let staré apoštoly, prostřednictvím vložení rukou kterých by lidé i v dnešní době mohli přijmout od Ducha Svatého duchovní dary, je prostá nesmyslnost “mluvení v jazycích” v dnešní době patrná již z toho, že se jedná o blábolení, které nemá žádný význam a není žádným skutečným jazykem, na rozdíl od duchovního daru mluvení v jazycích v 1. století po Kristu, které bylo vždy mluvením v existujících lidských jazycích (Skutky 2:5-12, 1. Korintským 13:1, 14:10-11, 21), ačkoliv jej křesťané ne vždy správně používali. Totiž někteří z křesťanů, kteří přijali prostřednictvím vložení rukou apoštolů od Ducha Svatého dar mluvení v cizích jazycích, jehož účelem bylo hlásat evangelium o spáse nevěřícím cizincům mluvícím těmito jazyky, zcela evidentně tento dar používali při bohoslužebném shromáždění místní církve, za situace, kdy tam nebyl žádný nevěřící cizinec, který by měl z takového mluvení jazyky prospěch a dokonce i za situace, kdy v církvi nebyl vůbec nikdo (včetně toho, kdo mluvil v jazycích), kdo by rozuměl sdělení v cizích jazycích a dokázal by takové sdělení vyložit ostatním křesťanům, aby z něj rovněž měli prospěch. Jediný, kdo takovému sdělení rozuměl byl Bůh, ale pro přítomné lidi byl obsah sdělení, jemuž nerozuměli tajemstvím a mluvením do větru. Takže nakonec jediným člověkem, který měl za takové situace z mluvení v jazycích prospěch byl samotný mluvčí, protože jeho víru budoval fakt, že Duch Svatý na něm projevil svou zázračnou moc. Žádný duchovní dar však nebyl dán pouze proto, aby budoval víru člověka, který jej obdržel. (1. Korintským 14)

Pokud by snad někdo tvrdil, že mluví jazyky andělů (1. Korintským 13:1), tak je nutno poukázat na to, že takové jazyky Duch Svatý prostřednictvím vložení rukou apoštolů křesťanům nepředával. Pokud by Bůh měl v úmyslu, aby bylo poselství evangelia hlášáno andělům (duchům, kteří žijí v duchovní oblasti) v jejich jazycích, tak by dal poselství v andělských jazycích andělům a nikoliv lidem. Dale je nutno poukázat na to, že pokaždé, kdy Bůh poslal k nějakému člověku anděla s určitým poselstvím, tak mu toto poselství bylo sděleno v jazyce, kterému člověk rozuměl. Rovněž lze poukázat na to, že andělé mají duchovní podstatu, nežijí ve fyzickém světě a lze se oprávněně domnívat, že při vzájemné komunikaci nevydávají fyzické zvuky, které jsou charakteristické pro jazyky lidské. Když tedy apoštol Pavel v 1. Korintským 13:1 říká: *“Kdybych mluvil jazyky lidí i andělů, ale neměl bych lásku...”* jedná se o nadsázku, kterou chce zdůraznit pro člověka fatální důsledky nedostatku lásky a se stejnou nadsázkou pracuje apoštol Pavel i v následujících verších 2 a 3.

Pokud věříte, že Duch Svatý dává své dary lidem jinak a za jiným účelem, kde je pro to autorita v Božím Slově? Pokud hledáte odpovědi na své otázky ohledně Ducha Svatého, rád Vám s tím pomůžu. E-mail: hodanko@volny.cz, mobil: 731 102 709, www.viravboha.cz, Robert Hodanko